

BEYOND THE GOSPEL PARASHA SHELAH

ArtScroll She Chumash - pg 799- Bemidbar - ch. 13

HASHEM spoke to Moses, saying, ² "Send forth men, if you please, and let them spy out the Land of Canaan that I give to the Children of Israel; one man each from his father's tribe shall you send, every one a leader among them." ³ Moses sent them forth from the Wilderness of Paran at HASHEM's command; they were all distinguished men; heads of the Children of Israel were they.

3 Shen Mismel - pg 331

A large section of the *sidrah* relates the story of the *meraglim* (spies). Twelve men, one from each tribe, went to assess Eretz Yisrael prior to *klal Yisrael's* intended assault on it. The outcome is well known: ten of them returned with evil reports, and it was their information which was accepted by a distraught nation. As a punishment for not trusting in God to lead them to the Promised Land, the ten spies were killed, and the rest of the nation were condemned to spend a further thirty-eight years in the desert. During this time, all of the adult males would die, leaving their children to inherit the land. After their punishment was announced, a band of repentant people attempted to enter the land:

4

They arose early in the morning and went up to the summit of the mountain, saying, "We are here, and we will go up to the place which God described, for we have sinned." And Moshe said, "Why do you transgress the word of God? It will not succeed. Do not go up, for God is not among you, so that you shall not be smitten before your enemies. For the Amalekites and the Canaanites are there before you, and you shall fall by the sword, for you have turned aside from God, and God will not be with you." They insisted and went up to the summit of the mountain, but the Ark of the Covenant of God and Moshe did not move from within the camp. The Amalekites bore down and the Canaanites who live in that mountain, and they smote them and crushed them to Charnah.

(Bemidbar 14:40-45)

5

This episode begs two straightforward questions. Firstly, why did they wait until the next morning to begin their assault on the land? Surely, once they had heard the decree against them, which had prompted their *teshuvah*, they should then have attempted to enter the land without delay. Secondly, and more importantly, why was their *teshuvah* unacceptable? The verse clearly states that they admitted their sin ("for we have sinned"). Why was God not prepared to accept their repentance and allow them to enter the land?

7

The evil report of the *meraglim* stirred deep-seated discontent within the nation:

All the assembly lifted up their voice and cried, and the people wept all that night.

(Ibid., 1)

All the assembly lifted up their voice and cried — this is as the verse says, It cries out against Me, so I have hated it (Yirmeyahu 12:8). This cry caused you to be hated.

(Bemidbar Rabbah 16:20)

2 נתיב - פ-ה-ק

בפרשת המרגלים יש ענינים תמוהים הצריכים ביאור. ראשית מה שווה הפעם היחידה שכל ישראל מלבד כלב ויהושע היו בכלל התא והגזירה, והרי היו בהם גם כשרים וצדיקים.

התמיהה

היותר גדולה היא על המרגלים עצמם שהיו צדיקים גדולים, כמו שהתורה מעידה עליהם כולם אנשים ראשי בני ישראל המה, היינו שהיו האנשים הגדולים ביותר בכלל ישראל. ואיך הגיעו לידי נפילה כזאת מאיגרא רמא לבידא עמיקתא, שהגיעו עד לכפירה גמורה בהש"ת כפירש"י על אומרם כי חוק הוא ממנו, איך קרה כזאת לאנשים כה גדולים. וגם ע"פ מה דאיתא בווה"ק (ח"ג קנח). שנועצו להניא לב בני" מלהיכנס לארץ מחמת שחשבו שאם יכנסו לא"י יעבירו אותם מלהיות ראשי בני" ובמקומם יתמנו אחרים, עדיין זה גופא צ"ב שהרי ראשי בני ישראל היו ואיך נכשלו בפניות כאלו. ובפשטות צריך להבין דמה מקום היה להם לחשוש שיחליפום באחרים, שאם בהיותם במדבר לא נמצאו חשובים מהם להיות ראשי בני" למה בהיכנסם לא"י ימצאו ראשים אחרים.

6

גדול כ"כ הפגם עד שלא הועילה עליו תשובה, שאחרי חטא העגל כתיב ויתאבלו ופי' הרמב"ן

(שמות לג) שעשו תשובה והקב"ה קיבל תשובתם, וגם כאן הרי כתיב ויתאבלו ובכ"ז לא הועילה התשובה ונשארה הגזירה שכל מנאצי לא יראוה. ואמנם כתיב ויאמר ה' סלחתי כדברך, אבל כבר בארנו במק"א שלכאו' הר"ז סותר למה שנאמר מיד בסמוך ואולם חי אני וגו' אם יראו את הארץ ומהו פי' סלחתי, וביארנו דמלכתחילה היתה גזרה של השלכה, שהקב"ה ישליך ח"ו את כלל ישראל מאתו, כמש"נ אכנו בדבר ואוריחנו ואעשה אותך לגוי גדול, וע"ז התפלל משה ונענה לו הקב"ה באומרך סלחתי כדברך, כלומר בזה אני ממלא בקשתך שאין אני משליך אותם מעל פני, אבל הגזירה עצמה נשארה בעינה. וצ"ב מדוע לא הועילה תשובתם, ומה גם שכל כלל ישראל נענש בעונש זה.

Underlying this is an expression of Yisrael's inherent holiness. We are accustomed to viewing the Jewish soul as essentially undefilable. When sin does occur, it is temporary and superficial and can easily be eliminated by the process of *teshuvah*. The Jewish soul can be compared to a white garment. If the garment becomes stained, the appropriate cleansing procedure will restore it to its former glory. Indeed, when a sinner cries out to God in repentance, these tears of contrition "clean" away the sin, leaving the pure, undefiled soul.

This all applies in general circumstances, where the sin is of a normal magnitude. However, in certain rare situations, the sin penetrates deeply into the soul of the transgressor. A simple cleansing process is inadequate to expunge this defect, just as rinsing a deeply stained garment will not restore its previous appearance. We may suggest that this happened to *klal Yisrael* after they heard the report of the *meraglim*. This is expressed by the crying, which is mentioned by the verses and expounded upon by the Midrash. The *kol*, the coarse, raw sound which they emitted, came from deep within them. This expressed the fact that they were profoundly affected by the reports about Eretz Yisrael, and the evil which came in its wake had intensely penetrated their inner beings. This explains the Midrashic interpretation: once the people cried in this uncontrolled manner, they were hated, for they had distanced themselves greatly from God, allowing the sin to pollute them completely.

The ordinary *teshuvah* process is insufficient to expunge sin of this nature. It was simply too deeply rooted in their personalities. Indeed, even crying out in repentance could not help them, for they had defiled that avenue:

...and the people wept all that night.

(Bemidbar 14:1)

10 ומבואר לפ"ז מאמר מרן הס"ק מלכוּבִּיץ זי"ע הנו', שטובה הארץ מאד מאד, היינו לזה שהוא מאד מאד שפל רוח, וכן איתא בניצוצי אורות על הוזה"ק (ח"ג קנט:): שארץ כנען מרמו שניתנה לנכנעים לפני השי"ת. ולכאורה מדוע ניתנה דוקא לנכנעים, אלא הענין בזה כמו שאחז"ל (סוטה ה.) על המתגאה שאין אני והוא יכולין לדור, וכיון שמעלתה של ארץ ישראל היא שהקב"ה שוכן בתוכה ויהודי מסוגל בה להגיע לדבקות, הרי מי שאינו נכנע אינו זוכה לה כי אין אני והוא יכולין לדור, ורק הנכנעים זוכים לקדושתה.

12 ובמדה זו היה פגם המרגלים, כמו שהתורה אומרת עליהם כולם אנשים ראשי בני ישראל המה, פי' כולם אנשים שהם צדיקים גדולים אבל ראשי בני ישראל המה, שיש להם התנשאות ופגומים הם במדת הכנעה ושפלות. ומשום כך כתבה זאת התורה ללמד שזה היה הפגם שלהם, שהיו לקויים בהתנשאות. ובוז מבואר דברי הוזה"ק שהמרגלים רצו למנוע את ישראל מלהכנס לארץ מפני שחשבו שבכניסתם יעבירו אותם מהיות ראשי בני"י, דקשה כנ"ל שאם במדבר לא היו גדולים מהם מה עלה על דעתם שבא"י ימנו אחרים במקומם, אלא בי ידעו שבארץ ישראל המדה היא הכנעה ושפלות וכיון שהם פגומים במדה זו לא יוכלו להנהיג שם את ישראל.

9 וזה ענינה של ארץ ישראל שהיא מקום ששורה בו קדושה עליונה. כדאיתא בתנא דבי אליהו (זוטא פ"ב) שהקב"ה ברא את כל הארצות כולן והפריש את ארץ ישראל תרומה מכל הארצות, והיינו שמכל הארצות ארץ ישראל היא בחי' תרומה שהיא קודש לה', שכל הארצות הן גשמיות ואילו ארץ ישראל היא הנשמה הרוחנית של כל הארצות ושל כל העולם ששורה בה קדושה עליונה. ויהודי הנמצא בארץ ישראל זוכה לאור קדושתה שורה עליו קדושה עליונה ומסוגל להתקדש ולהתקרב להשי"ת. וכן מצינו במאה"כ (בראשית יב) ויאמר ה' אל אברם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך. ועמדו המפרשים שלא מצינו כלל בתורה שהראה לו הקב"ה לאיזו ארץ ילך, ומפרש הספורגני הארץ אשר אראך היינו הארץ ששם אתראה אליך במראות אלקים, כדכ' להלן ויעבור אברם בארץ עד מקום שכם עד אלון מורה וירא ה' אל אברם ויאמר לזרעך אתן את הארץ הזאת. והיינו שהקב"ה נתן לו סימן לארץ, אשר אראך, הארץ שם אתראה אליך, ואברהם הלך עם סימן זה בידו עד אלון מורה שם נראה אליו הקב"ה וידע שזוהי הארץ אליה אמר לו הקב"ה ללכת. ועל מדרגתה הרוחנית של הארץ אמר לו הקב"ה דבר ראשון לזרעך אתן את הארץ הזאת, שזו הברכה העיקרית, בחי' אשר אראך, שבה הקב"ה מתראה אל יהודי ובה יהודי רואה את השי"ת, וכלשון הראב"ד בספר בעלי הנפש, בן אדם פקח עיניך וראה תמונת יצרך. והפי' בזה דהנה כל העולם הוא כשמו מלשון העלם, שהאלקות נעלמת בו ואין רואים את הקב"ה, אבל בארץ ישראל יש קדושה עליונה, שהיא הארץ אשר אראך, ששם מסוגל יהודי לראות אלקותו ית'. ולכן חוזר ונשנה כ"כ הרבה פעמים בתורה הענין שהקב"ה נתן לישראל את הארץ, שלכאורה מה גודל חשיבותה לעומת ארצות אחרות הגדולות ממנה פי כמה וכמה, אלא שארץ ישראל מיוחדת בכך שהיא הארץ אשר אראך, שבה הקב"ה מתראה ליהודי ובה מסוגל יהודי להגיע לדבקות בה. ואם כל העולם הוא בכלל הדברים המרחיקים ממנו ית', מיוחדת ארץ ישראל מכל הארצות שיהודי מסוגל בה להתקרב להשי"ת. ועוד

11 וביתר ביאור י"ל הענין שדוקא בענין ביאת הארץ נאמר שלח לך לדעתך, שרק אנשים בעלי הכנעה וענוה ראויים להרגיש קדושת הארץ. דהנה מצינו כמה מאמרים שענין קדושת ארץ ישראל תלוי במדת הכנעה.

הנכנעים שהם בבחי' מאד מאד הוי שפל רוח זוכים לקדושת הארץ ולהרגיש כי טובה הארץ מאד מאד, אבל מי שאינו מאד מאד שפל רוח אינו זוכה להרגיש קדושתה.

13 Sidlas Muzar R. Shmelwitz § 260
כלם אנשים ראשי בני ישראל תמה (במדבר יגג).
All of them were men of stature; the leaders of the Children of Israel (Bamidbar 13:3).

The spies sent to the land of Israel are described by the Torah as great men. Rashi explains אנשים as referring to people of stature, which indeed they were, until they sinned. Ramban explains that they are listed in descending order, the more prominent ones being mentioned first. Thus, four of the spies are determined as being greater than Yehoshua. Forty days later these people became the great sinners of Israel. They caused the nation to reject the land of Israel and to rebel against Moshe. They even doubted God's Omnipotence as seen from their assessment of the feasibility of conquering the land of Canaan. We cannot go up against them for they are stronger than us. This statement of theirs refers to the Almighty (Bamidbar 13:31 see Rashi there). How did these great leaders of Israel fall so quickly? What was their motive for denying and rebelling against everything holy and dear to Israel?

* Mesilas Yescharim points out the reason for their actions:

It was [their craving for honor] which [according to Chazal] caused the spies to slander the land of Israel, and thereby to bring the death penalty upon themselves and upon their entire generation. For they were afraid that they would be deprived of their rank upon entering the land of Israel, in that others would be appointed in their stead (Mesilas Yescharim 11).

16

What then prompted Yeravam to ask, "Who will come first?"

The answer is that Yeravam was so obsessed with his craving for glory that he had to have his preeminence spelled out to him clearly and was not satisfied with the mere knowledge thereof. Because he so blatantly expressed his insatiable drive for honor and fame, he indeed became of lesser stature than David. His lust for honor was so overpowering that he chose to forfeit his share in Gan Eden over an imagined slight to his honor. Indeed kavod, honor, has the ability to warp a man's thinking, rendering him completely irrational.

14

Chazal have shown us how the desire for kavod took some of the greatest men in Israel and drove them into an abyss of no return. And what honor did they crave? The honor of being שר חמשים, leader in charge of fifty people (see Baal HaTurim): Can the fear of losing the status of a low-ranking official cause a sin of such magnitude?

The explanation is that when a person is caught up in the headlong rush for honor, he does not and cannot assess the goal to which he is heading nor the good that he is trampling upon. For the sake of the 'big' position of שר חמשים, they were willing to kill all of Israel.

15

Ib. d. § 256

* The Holy One seized Yeravam by his cloak and told him, "Repent, and then I and you and the son of Yishai will stroll in the Garden of Eden." He asked, "Who will be first?" [Hashem] replied, "The son of Yishai." "If so, I do not want it" (Sanhedrin 102a).

Yeravam was meritorious enough to enter Gan Eden and was urged by God to repent and to reclaim the share of the World-to-Come which was rightfully his. Not only was he to enter Gan Eden but Hashem's declaration implied that indeed he, Yeravam, was to be the more prominent of the two: "I and you and the son of Yishai."

17 נתיבות

ורק יהושע בן נון וכלב בן יפונה לא נפלו בעצת מרגלים מפני שהיתה בהם מדת הכנעה ושפלות, כמד"א בתרגום יונתן, וכדי חמא משה ענוותנותיה קרא משה להושע בן נון יהושע, וכן בכלב כתיב ועבדי כלב עקב רוח אחרת היתה עמי, ואיתא בדברי שמואל שהיה שפל בעיניו בחי עקב, ובכח הענוה זכו להכנס לארץ ישראל.

18

ובכדי לזכות לירושת הארץ היה כלל ישראל צריך להגיע למדרגה זו של הכנעה ושפלות, וע"כ קודם כניסתם לארץ נתנסו במדת הכנעה שהיא הנקודה העיקרית של ארץ ישראל, והנסיון הוכיח שעדיין אינם מוכנים לירושת הארץ כי עוד לא השיגו בחי הכנעה ושפלות, ורק טפכם אשר אמרתם לבו יהיה המה יבואו שמה והם יירשוה, הם ישיגו מדרגה זו שיהיו שפלים ונבזים בעיני עצמם ובכח זה יבואו שמה וירשוה.

19

ומבואר שפיר למה היתה הגזרה על כל כלל ישראל אף שהיו בהם שלא חטאו ממש, וגם למה לא הועילה תשובתם, כי הגזרה לא היתה רק בתורת עונש על חטא, אלא שהנסיון הוכיח שישראל עדיין אינם ראויים להכנס לארץ, כי חסרה להם הכנעה ושפלות שהיא הנקודה העיקרית שעליה צריכה להיות היגיעה בארץ ישראל ורק בכחה זוכים לירושת הארץ, וכיון שלא היו מוכנים במדה זו נגזר עליהם להשאר במדבר. וזה היה רצון העליון שישראל ישארו עוד ארבעים שנה במדבר כל עוד לא השיגו מדה זו, ורק טפכם אשר אמרתם לבו יהיה, אשר יהיו במדת הכנעה ושפלות, המה יבואו שמה והם יירשוה.

20 והנה עי"ז שא"י גבוה מכל הארצות, שהקב"ה הכניס קדושה כה גדולה באר"י, הרי זה לעומת זה עשה א', שכנגד כח הקדושה ישנה התגברות כח הסט"א והסתמאה, שזה מרומז כמה דכתיב וגם ילידי הענק ראינו שם, עמלק יושב בארץ הנגב והחתי והיבוסי והאמורי וגו', שענינם כל כוחות הטומאה הגדולים ביותר הסובבים את ארץ הקודש, והעצה לבטל כל אלו הוא רק ע"י הכנעה והתבטלות. ולכן רק מי שמכניע עצמו זוכה לירושת הארץ ולגור בה, כאמור שארץ כנען היא ארץ לנכבעים, וכדאיתא בשל"ה הק' פר' לך לך, שזוהו ענין שנשאר שם כנען, להארץ הקדושה, שגם אחר שהיתה של ישראל מצינו כמה פעמים שנקראת ארץ כנען, אלא הכוונה כי כנען הוא לשון הכנעה, וזהו קיום הארץ שנעבד לה' במדת הכנעה וכו'. וכמאמר מרן הס"ק מלכוכיב' ז"ע הנז' על מאי דכתיב טובה הארץ מאד מאד, שרק מי ששפל ברוחו מאד מאד זוכה לסגולת הארץ.

Hence God gives Moses instructions as to the

composition of the mission ('one man to each tribe' and so on). The option to send spies, He tells him, is still in your hands, but if you decide to send them, send one man to each tribe, each being a prince of his tribe. Had the spies performed their mission in this spirit, as emissaries engaged in a Mitzvah, they would have succeeded in their mission and remedied the lack of faith reflected in the original request to spy out the Land.

21 ולכך נתקבלה התשובה של בני ישראל לאחר חטא העגל ואילו אחר חטא המרגלים לא נתקבלה התשובה ונענשו ע"כ, דהנה אחר חטא העגל התאבלו בני ישראל וחזרו בתשובה מתוך שברון לב אמיתי כמבואר שם ברמב"ן, ולכן נמחל להם אותו החטא, אבל בחטא המרגלים כתיב ויתאבלו העם מאד ויעפילו לעלות אל ראש ההר, שלאחר התשובה שוב רצו להלך בגדולות, בדרך של מדריגות בחי' ויעפילו לעלות, ולכך אמר להם משה אין ה' בקרבכם שלא זו דרך התשובה הנרצית. והעצה שהשאיר הקב"ה לאיש יהודי בכל המצבים הקשים שנמצא בהן היא בחי' לב נשבר ונדכה א' לא תבוה, שזה עוזר תמיד בכל המצבים.

23 Shabbat Shurim - pg 283

וכן אתה מוצא בטובה ששנינו שלוחי מצוה פטורין מן הטובה שאין לך חביב לפני הקב"ה כשליח מצוה שהוא משתלח לעשות מצוה ונותנין גפושם להצליח בשליחותן כאותן שני שלוחים ששלח יהושע בן נון שנאמר (יהושע ב) וישלח יהושע בן נון וגו'. ומי היו שני רבותינו אלו פנחס וכלב והלכו ונתנו גפושם והצליחו בשליחותם.

You find that one who acts as an agent for the purpose of fulfilling a Mitzvah is exempted from the Mitzvah of Sukkah. For there is no-one so beloved to God as such an agent, who is sent to do a Mitzvah and risks his very life for the success of his mission—like the two messengers whom Joshua, the son of Nun sent to Jericho (Joshua, 2)—and whom our Rabbis identify as Pinchas and Caleb—they exposed their lives, in order to achieve their mission.

On this Midrash, we can ask the same question as we have already raised, in connection with our opening Gemara: why should the agent in the fulfilment of a Mitzvah be more beloved by God than the originator of that Mitzvah? After all, on the surface it would appear that the task of the agent is merely mechanical and secondary, while the initiator is responsible for the intellectual and spiritual impetus that is the soul of the Mitzvah.

25

This is an extreme illustration of quite a common phenomenon: the fulfilment of Mitzvot with a purely egoistic motive — the enhancement of one's own spiritual assets. Such an attitude is, at base, one of taking, not of giving; and, as we have noticed, the posture of taking is shame-inducing, for a human being. The shame of the blind man can only be removed by an act of giving; the elevation of an individual or a nation can avoid this kind of shame only if the motive of the Mitzvot was purely one of love of God, of desire that His name should be exalted in the world, His justice exonerated. To the extent that any selfish element is involved, any wish for personal aggrandisement, to that extent man feels shame when the greatness comes upon him. He is taking; his human self-respect suffers from a shadow of egotism.

24

In this, however, purity of motive is everything. Even the fulfilment of Mitzvot can be converted into an egoistic, inward-turned activity. It can become a rat-race like any other: a kind of spiritual bank-balance, with its own methods of extortion and self-seeking. A greed for Mitzvot as numerical entities can be generated—to the point of even injuring a rival for some disputed Mitzvah, as in the incident recounted in the Gemara of the two

Priests who both wanted the Mitzvah of clearing away the ashes from the altar: the rivalry reached such a pitch that one stabbed the other to death—there, in the Temple—in his thirst for the privilege.¹¹

Now we can turn back to the Gemara with which we began—and to the preceding passage:

ראשית חכמה יראה ה' שכל טוב לכל עושיהם והיילתו עומדת לעד. וללומדיהם לא נאמר אלא לעושיהם. לעושים לשמה ולא לעושים שלא לשמה וכל העושים שלא לשמה נוח להם שלא נבראו.¹²

"The beginning of wisdom is fear of the Lord; good understanding to everyone who does them; his praise

endures for ever."¹² It does not say, "to everyone who learns of them," but "to everyone who does them": to those who perform the Mitzvot, for their own sake, but not to those who perform them with ulterior motives—as for these latter, it were better for them that they had never been created.

This, then, is the ideal of the fulfilment of Mitzvot: the complete selflessness, the desire for God and His Mitzvot, 'for their own sake': and it cannot be better exemplified than in the case of one whose Mitzvot are inspired solely by the desire that through them, others may gain in increased closeness to God.

26 This is the meaning, then, that the Gemara aims to emphasise, of the command to love God. The desire that should inspire man in his fulfilment of God's word should be quite free of the taint of egoism; his love should be purely outward-turned, towards God, directed simply and burningly to His glorification in the world: to the recognition by all men of His truth and justice. This is the genuine, self-less love that rejoices in that is personal and, to some extent at least, seeks recognition for more difficult to attain, than the more normal expression of love that others are brought to love. And, needless to add, this is far its own virtue.

28

This, too, is the reason for the special favour in which God holds the agent who is sent to fulfil a Mitzvah. He knows full well that the Mitzvah is not 'his,' in its origination, and inspiration; he is merely performing the will of another, who will receive the credit. And yet he risks and exposes himself to all manner of difficulties and dangers, in sheer devotion: this is the true love of God may be loved, that Mitzvot may be performed, and that others may be praised and exalted for their performance. This, in the final analysis, is the only reliable gauge for the value of any action: the oblivion of self that is achieved, the purity of love for what is beyond the self.

השייה ככל. וכן ככל מטה אם האדם ומגבל צלחה כל רצונו חף לא לזכות למדרגות רק כדי לעשות רצון ה' בלבד. קראו שמתן נפשו בהשלימות. כי אם מלך הפלו חיבו שליח. חיש בשליחי יהושע חיש ששבו עלמון קדרין קרי. והנעמי באמריו זיל שכיז שהלכו לחשה זונה הולכו לבעל הסהרש שלהם חמו חרש כרי. חיש קדרין שכלי חרש חזן השקיצות רק הפשמש שבה חבל גוף החרש חיט כלום. וכן ענין הניחול לידע שסאף רק כגרון ציד החולצ צו מנש. וחיש רק כלי מוכן לעשות רצון השייה חבל לא לרצף רצון עלמון כלל. והלחמה המדרש הזה הוא ליעד מל

במדבר שליחי מטה שמחמן נפשו בשליחותם. אהרן מורד וצלרודה רגיל לומר כי גם חרש הנקיים מלוח צורחו ששחלה צעוסי' בדי לעשות רצונו יהי קראו שליחי מטה צודלי. דקטס להמדרש מה לויי השליחות מלחר שלא סונו צעירי *הי רק כי הי' ענה להכלל עיי' שהשייה עשה מה מטה ותי' להס לילך צהורה מלוח. חף כי הי' רלוס ומנאס לשלוח ומרגיס ויוו עתה שהי' להס לויי שהשייה הי' לריבין לעסור ונצהל רלוס לעשות רק כדי לעשות רצון השייה ומיחלה הי' מלליס. והלחמן זה הי' מוצו ששליחות. חיש לחמש שידשו ססוח לויי

הדעה שמוצרי חללו ומפן צלחה שיחקיים רצון עליון עיס צזה יוכל להכלל. חה הי' הענה צמרגלים שחמרו צריי כשלחה כרי לפניו. וטה השייה שיהי' מטה ותי' זה יוכלו להכלל כמיש כצר צויהל. חף שפיו לריבין לידע כי חין השליחות כרי שיעשו רלוס להצמין מוצו הארץ רק הי' לריבין לבעל רלוס לרצון השייה ששלח חוחס. חחו שנושצה צוודרש שליחי מלחה יוחר מנגוף קיוס הוולוח כי הרצון וההכנה וההשוקה לקיים המלחה הוא העיקר ועיי' מלליה בשליחותו ככיל עיי' שמתן נפשו ככיל. ודברי חורה הס לדרווח שכשנפושיע חרש עלמו ומגשויות ומפן לונולוח כבוד הי' צכל דצר יוכל לחור ולחפש ולוולוח חורה הנצחה צכל מוקום כורש צוהיק על שלח לך כי חילולי חתי' עלמול ככיל:

במדבר חין חניני לפי הקניס כשליח שמתחלה לעשות מטה ומתן נפשו שליח בשליחותו כרי. חדע דברי אהרן מורד זיל כי סולס סלוחי מטה ששחלחמו שהשייה צעוסי' לקיים עממני כרי. וצודלי לא הי' חפסרות להעניף קדושת השייה צעוסי'. רק עיי' צריי צעוודרש. ותי' הגלה מויסלו להשקיים צעוסי' צקדוקס עיי' הוולוח מרכיני סלה חורף וחונקן כרי. דהס צכל דברי יס קדוקס כדכתיב מלכתחן מלכת כל עולמיס מנול כל הסעסה חול רצון עליון צלבד רק שסכר צעוסי'. והנלחה כקראין מוח שמואדין צכה חחורה לכל סונעסיס. כי חין לך מנעסה סלון צה מטה. ורק קודס כל דצר לך חחרס ליוס נפשו בשליחותו וסייס שישקוף כל רלוס סלו לבעלס רק לקיים רצון עליון ועיי' מלליה בשליחותו וייסס מנעס בחסוקס. וחף צענעס צמיי' עיי' יסות

ועוד עניין אחד: לעולם אסור לו לאדם לחשוב, כי הוא השיג את הכול. אין האדם יכול בכלל למלא את שליחותו במלואה. בתחום המדע, הדעת והחכמה מוסיפות והולכות, ככל שרבים ההשגים; הידיעה גדלה עם גידול המאמצים. ככל שהאדם יודע יותר, כן הוא מבין פחות את המציאות. שעה שלעם הארץ ולבור הפשוט העולם מובן יותר, הרי למדען הגדול, עולם זה הוא מיסטריון. והדברים האלה - יש להם השלכות גם לגבי עניין השליחות.

32

האדם הפשוט מרוצה מאד מעצמו ומהשגיו. לו נדמה לעולם, כי חייו עלי אדמות לא תבזוזו, כי לא נכשל מעודו, וכי הוא מילא את שליחותו בעולם באמת ובאמונה. אולם האדם הגדול מבין ויודע, כי השליחות, עליה נצטווה על ידי בורא העולם, לא מומשה במלואה.

בניגוד לכלל שבהלכה בנוגע לשליחותו של בשר ודם, ש"חזקה: שליח עושה שליחותו" (עירובין לא ע"ב), קיימת חזקה לגבי שלוחו של בורא העולם - חזקה של שליח, שאינו עושה שליחותו בשלימות. "היום קצר, והמלאכה מרובה, ובעל הבית דוחק..." "ואני שלשת החצים צדה אורה לשלח לי למטרה... אם אמר אמר לנער הנה החצים ממך והנה..." (שמואל א, כ, כא) - קרובה המטרה, אין לזרוק את החצים למרחק רב מדי, אין כל צורך לשאוף ולעמול עד בלי די, תפקיד השליחות אינו אין סופי - "קחננו ובהא, כי שלום לך". יכול אתה לחיות בעושר ובכבוד, להיות שמח בחלקך ולהיות מרוצה מהשיגך - אין דברי! - אז אין אתה שליחו של בורא עולם. מטרה גדולה ורעיון נשגב לא יאירו את נתיבך, רוח הקודש לא תהא שורה עליך, שום "דוד מלך ישראל חי וקיים!" לא ידהדד על ירך במשך דורות אין ספור...

* אולם "ואם כה אומר לעלם: 'הנה החצים ממך והלאה' (שם, כג) - חציך הגיעו רחוק רחוק, והמטרה היא עוד רחוקה יותר מהם, ולא תהא בת הישג והגשמה שלימה לעולם - אז לא תהא המנוחה מנת חלקך. הדרך תהא רחוקה מאד, קשה ורבת מיכשולים, אולם אתה תהיה כבר מעבר לכל אלה.

Shemel I - ch. 20

the incident.* Stay near the Ezel stone. 20I will shoot three arrows to the side* of it, as though aiming at the target, 21and I will send [my] boy to find the arrows. If I say to the boy, 'Look, the arrows are on this side of you!,'* be reassured and come, for all is well for you; nothing [is amiss], as God lives. 22But if I say to the young man, 'Look, the arrows are on the far side* of you!'. then go, for God has sent you away.

Summary:

- How could great men fall?
  - Their greatness was the cause of their downfall.
    - Israel = Land of humility, prerequisite for relationship.
- Why was their Teshuva not accepted?
  - They did not rectify their sin.
    - "ויעפילו"
- Why did Hashem command them to send spies?
  - Made them emissaries of the King.
    - Nullification of self.
- Lessons:
  - Awareness of the danger of pride.
  - View our missions as constantly in process.